

Şahadetimiz Oldu Yalanlar

– S. Yetgin · 09 Ekim 2014

Kuşkunun uçkurunu çekiyor parmaklarım, resimde hıçkırık
Güneş üşüyor ellerimde, ruhumda misket oynayan bir çocuk
Serçeler süt taşıyorlar yanık göğsüme, kalemimde arsız ayrılık
İçimde asılsız bir dava, yarınına inancını yitirdi artık insanlık
Kahramansız kentler gibiyiz, hayali kurgularla kelepçelendik
Hükümsüz acılar senaryosu dosyalarda, varoşları bile özledik
Asi bağımlılık oldu yaşamak, filtresiz mahzenlerde fışlendik
Kıyamet yazıtlarından sızıyor sancılar, meçhul saflara dizildik
Sansürsüz bir düşünüştü hayat, inancımız bizi ipten indirirdi
'Kol kırılır, yen hep içinde kalırdı', birimiz ölse, binimiz dirilirdi
Asırlık davamızdı insanca yaşamak, umut en asil geleceğimizdi
Aklımız karışık, dünümüz kayıp, yalanlar artık şahadetimizdir
Uyuduk, gafil avlandık, safa dizildik hicapla okyanus ötesinde
Sınırlarımızdan denizlere karıştı kan, suçüstüydük kimsesizliğe
Söndü lambamızda ateş, alıştırlıyoruz yıllardır dirayetsizliğe
Yıkılmış kentler gibiyiz, ruhumuz fırtına öncesi sessizlikte
Mehmetlerin kurudu yerde kanı, gökyüzüm kızıla büründü
İpi kopmuş uçurtma oldu insanım, ah hep umutla sözlüydü
Bulutlar da terk ediyor göğümü, yağmur ölülerimizi götürdü
El kapıları oldu yurdum, hicret ateşi yüreğimizde köpürdü
Selahattin Yetgin